

Wyrok z dnia 13 maja 2009 r.

III SK 39/08

Sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy będącą przesłanką górnej granicy kary pieniężnej (art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.), ustala się według przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym ukaranie.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Zbigniew Hajn, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 maja 2009 r. sprawy z powództwa Jerzego K., Marii K. i Piotra K. - „MAŁE ELEKTROWNIE WODNE” spółki cywilnej z siedzibą w K. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o nałożenie kary pieniężnej, na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 lipca 2008 r. [...]

1. o d d a l i ł skargę kasacyjną,
2. zasądził od powodów solidarnie na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e n i e

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 24 sierpnia 2006 r. uznał, że przedsiębiorcy Jerzy K., Maria K. i Piotr K. prowadzący wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej MAŁE ELEKTROWNIE WODNE S.C. Jerzy, Maria, Piotr K. z siedzibą w K. nie przestrzegali warunku 2.1.1. koncesji udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 23 grudnia 2004 r., w ten sposób, że nie wypełnili w 2005 r. - określonego w art. 9e ust. 6 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2005 r.) ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz.U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1504) - obowiązku przekazania posiadanych świadectw

pochodzenia przedsiębiorstwom energetycznym: ENEA SA i Koncernowi Energetycznemu ENERGA SA, dokonującym zakupu energii elektrycznej wytworzonej w tym odnawialnym źródle energii za okres od 1 stycznia 2005 r. do 30 września 2005 r. i za te działania wymierzył przedsiębiorcom solidarnie karę pieniężną w wysokości 9,64529 % ustalonego przychodu z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, tj. w kwocie 100.000 zł.

Wyrokiem z dnia 3 października 2007 r. Sąd Okręgowy-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie oddalił odwołanie przedsiębiorców Jerzego K., Marii K. i Piotra K. od powyższej decyzji Prezesa URE. Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją Prezesa URE z dnia 23 grudnia 2004 r. przedsiębiorcy Jerzy K., Maria K. i Piotr K. otrzymali koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii w okresie od 31 grudnia 2004 r. do 31 grudnia 2020 r. Stosownie do pkt 2.1.1. koncesji zostali zobowiązani do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, a w szczególności warunków określonych w ustawie „Prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych”. Ponadto na podstawie pkt 2.1.2 koncesji odwołujący się zostali zobowiązani do zawierania umów zgodnie z przepisami ustawy - Prawo energetyczne oraz warunkami określonymi w koncesji. W dniu 28 kwietnia 2003 r. przedsiębiorcy zawarli umowy z Koncernem Energetycznym ENERGA SA na dostawę energii elektrycznej wyprodukowanej w elektrowni powodów Z.K. (pochodzącej ze źródła odnawialnego). W 5 pkt 5 umowy strony uzgodniły, że ENERGA SA może sprzedawać energię elektryczną wyprodukowaną w MEW Z.K. innemu podmiotowi. Powodowie zobowiązali się do przekazania kupującemu posiadanych świadectw pochodzenia dotyczących sprzedaży energii po zakończeniu każdego miesiąca (§ 2 ust. 4 umowy). W dniu 1 stycznia 2005 r. z tym samym koncernem zawarto umowę na dostawę energii elektrycznej wyprodukowanej przez Elektrownię MEW R.M. Stosownie do § 3 ust. 5 umowy „w przypadku wystąpienia poboru energii elektrycznej dla zasilania potrzeb własnych wytwórcy z sieci dystrybucyjnej kupującego ponad ilość wyprodukowanej, nadwyżka pobranej energii elektrycznej będzie rozliczana według taryfy obowiązującej na terenie działalności Koncernu ENERGA SA grupa taryfowa C 11”.

Kolejna umowa z dnia 26 września 2005 r. dotyczyła dostawy energii elektrycznej wyprodukowanej w MEW R.M. Stosownie do § 18 ust. 2 i 3 umowy strony uzgodniły, że z dniem wejścia w życie umowy z 26 września 2005 r. przestaje obowiązywać umowa z dnia 1 stycznia 2005 r. Świadectwa pochodzenia wynikające z

realizacji umowy z dnia 1 stycznia 2005 r. nieprzekazane przez powodów ENERGA SA w formie dokumentu, powodowie mieli zarejestrować na koncie ewidencyjnym w rejestrze świadectw pochodzenia. Wynikające z nich prawa majątkowe powodowie mieli przekazać ENERGA SA bez dodatkowych roszczeń finansowych do dnia 31 grudnia 2005 r. Stosownie do § 4 ust. 3 umowy z 26 września 2005 r. w przypadku wystąpienia poboru energii elektrycznej dla zasilania potrzeb własnych sprzedającego z sieci dystrybucyjnej kupującego ponad ilość wyprodukowaną to nadwyżka pobranej energii elektrycznej będzie rozliczana według Taryfy obowiązującej na terenie działalności Koncernu Energetycznego ENERGA SA Oddział Zakład Energetyczny G. w G.; grupa taryfowa C-11.

Odwołujący się zawarli także umowy z ENEA SA i tak w dniu 1 stycznia 2005 r. na sprzedaż energii elektrycznej z elektrowni powodów MEW „K.”. W § 1 ust. 1 pkt 3 umowy strony uzgodniły, że zakup energii elektrycznej dokonywany przez ENEA SA stanowi realizację obowiązku zakupu energii elektrycznej określonego w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 maja 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązku zakupu energii elektrycznej i ciepła z odnawialnych źródeł energii oraz energii elektrycznej wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła (Dz.U. Nr 104, poz. 971), a w dniu 1 stycznia 2005 r. na dostawę energii elektrycznej powodów „MEW K.”. Strony uzgodniły, że zakup energii elektrycznej przez ENEA SA stanowi realizację obowiązku zakupu energii elektrycznej określonego w powyżej wskazanym rozporządzeniu. Wymienione umowy zawarte z ENEA SA obowiązywały od 1 stycznia 2005 r. do 30 września 2005 r. W tym okresie ENEA S.A. zakupiła od powodów 2 988 430 kWh energii elektrycznej, na które otrzymała faktury a ENERGA SA 993.921 kWh.

Wobec tego, że powodowie nie przekazali odbiorcom energii elektrycznej (ENEA SA i ENERGA SA) świadectw pochodzenia dotyczących zakupów energii elektrycznej, ENERGA SA zwróciła się do powodów w dniu 20 października 2005 r. o przekazanie świadectw pochodzenia, a w dniu 4 listopada 2005 r. złożyła do Prezesa URE wnioski o wszczęcie postępowania w sprawie niewykonania przez powodów obowiązku przekazywania posiadanych świadectw pochodzenia dotyczących sprzedawanej energii elektrycznej przedsiębiorstwu energetycznemu w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 30 września 2005 r.

Przedsiębiorcy dokonali zgłoszenia świadectw pochodzenia (za sprzedawaną energię elektryczną ENEA SA i ENERGA SA w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 30

września 2005 r.) na swoje konto w Rejestrze Świadczeń Pochodzenia, a następnie w dniu 9 marca 2006 r. złożyli ENEA SA oferty sprzedaży praw majątkowych wynikających z uzyskanych świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii w roku 2005. Taką ofertę złożyli również innemu przedsiębiorcy.

W dniu 19 kwietnia 2006 r. Towarowa Giełda Energii SA dokonała bezterminowej blokady praw majątkowych do świadectw pochodzenia do energii wyprodukowanej przez powodów w elektrowni K. i K. W Sądzie Okręgowym w G. [...] toczy się postępowanie sądowe z powództwa ENEA SA przeciwko powodom o nakazanie przekazania świadectw.

Sąd Okręgowy wskazał, że spór pomiędzy stronami sprowadza się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy powodowie byli zobowiązani, w świetle obowiązujących przepisów, do nieodpłatnego przekazania świadectw pochodzenia za energię elektryczną sprzedaną ENEA SA i ENERGA SA w okresie od 1 stycznia do 30 września 2005 r., tj. czy w sprawie mają zastosowanie przepisy Prawa energetycznego obowiązujące do 30 września 2005 r., czy przepisy obowiązujące od 1 października 2005 r. (nienakładające przedmiotowego obowiązku). W ustawie z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr 62, poz. 552) nie ma przepisów przejściowych, które dotyczyłyby rozliczenia roku 2005. Wobec tego Sąd przyjął, że w roku 2005 wykonanie obowiązków w zakresie energii odnawialnej przez wytwórców energii (powodów) poddane było dwóm reżimom prawnym: 1) pierwszemu obowiązującemu do 30 września 2005 r. na podstawie przepisów dotychczasowej ustawy, 2) drugiemu obowiązującemu od 1 października 2005 r. na podstawie ustawy z 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska.

Skoro umowy sprzedaży energii elektrycznej były wykonane w okresie od 1 stycznia do 30 września 2005 r., to należy uznać, że umowy te powinny być w tym okresie wykonane w całości, w tym również w zakresie dodatkowych obowiązków nałożonych na powodów jako wytwórców energii odnawialnej, tj. przekazania świadectw pochodzenia sprzedanej energii elektrycznej. Ocena wykonania obowiązków w zakresie przekazania świadectw pochodzenia sprzedawanej energii elektrycznej przez powodów, przedsiębiorcom energetycznym dokonujących jej zakupu w okresie od 1 stycznia do 30 września 2005 r. podlega przepisom ustawy Prawo energetyczne obowiązującym do dnia 30 września 2005 r. Stosownie do art. 9e ust. 6 Prawa ener-

getycznego (w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2005 r.) przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii i sprzedające tę energię odbiorcom innym niż wymienieni w art. 9a ust. 1 Prawa energetycznego (przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej lub jej obrotem i sprzedające tę energię odbiorcom, którzy dokonują jej zakupu na własne potrzeby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej) jest obowiązane, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, do: 1. zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii lub 2. wytworzenia energii elektrycznej we własnych odnawialnych źródłach energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i przyłączonych do sieci), czyli przedsiębiorcom, którzy dokonują zakupu energii w celu jej odsprzedaży - jest obowiązane przekazać posiadane świadectwa pochodzenia przedsiębiorstwu energetycznemu dokonującemu jej zakupu.

Sąd Okręgowy ustalił, że ENEA SA i ENERGA SA byli przedsiębiorcami, którzy dokonali zakupu energii elektrycznej od powodów w celu jej odsprzedaży, a wobec tego, że spełnione zostały przesłanki z art. 9e ust. 6 Prawa energetycznego (w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2005 r.) powodowie byli zobowiązani do przekazania świadectw pochodzenia. Stosownie do przepisu art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego wysokość kary pieniężnej nałożonej na przedsiębiorcę w wypadkach określonych w ust. 1 tego przepisu nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zdaniem Sądu Okręgowego za poprzedni rok podatkowy należy rozumieć rok kalendarzowy poprzedzający wydanie decyzji. Wysokość kary pieniężnej powinna być ustalona na podstawie przychodów osiągniętych przez powodów w roku 2005.

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2008 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powodów od powyższego wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie. Sąd drugiej instancji stwierdził, że ustalony przez Sąd pierwszej instancji stan faktyczny sprawy nie budzi wątpliwości. Sąd ten podzielił także ocenę prawną zaskarżonego wyroku. W uzasadnieniu poświęconym kwestiom prawnym Sąd drugiej instancji potwierdził w szczególności, że przepis art. 9e ust. 6 ustawy Prawo energetyczne w swoim dosłownym

brzmieniu nie odnosi się do „podmiotów wymienionych w art. 9a ust. 1” lecz do odbiorców „innych” niż wymienieni w art. 9a ust. 1 ustawy, a skoro kontrahenci powodów nie zużywali zakupionej energii na własne potrzeby, a dokonywali jej dalszej sprzedaży, to po stronie powodów istniał obowiązek przekazania im świadectw pochodzenia sprzedawanej energii. W omawianym okresie przedsiębiorstwa energetyczne wymienione w art. 9a ust. 1a ustawy - duże jednostki i koncerny - miały obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii lub wytwarzania energii elektrycznej we własnych odnawialnych źródłach energii. Dlatego też zawierały, wykonując obowiązek ustawowy, umowy z przedsiębiorstwami produkującymi energię ze źródeł odnawialnych zakupu takiej energii a na potwierdzenie ich zakupu uzyskiwały wymagane świadectwa pochodzenia takiej energii. Pojęcie „odbiorcy dokonującego zakupu energii elektrycznej na własne potrzeby” według art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne w brzmieniu obowiązującym w okresie spornym odpowiada definicji „odbiorcy końcowego” wprowadzonej do ustawy - Prawo energetyczne z dniem 3 maja 2005 r. Zgodnie bowiem z przepisem art. 13 pkt 13a ustawy odbiorcą końcowym jest odbiorca dokonujący zakupu paliw i energii na własny użytek, a pojęcia „na własny użytek” i „na własne potrzeby” są tożsame.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr 62, poz. 552 ze zm.), nie reguluje kwestii związanych z przekazywaniem świadectw pochodzenia od stycznia do września 2005 r. Przepis ten regulował jedynie kwestie ujednoczenia statusu prawnego świadectw pochodzenia wydanych od stycznia 2005 r. do września 2005 r. i po tej dacie, nie dotyczy natomiast własności świadectw pochodzenia wydanych w tym okresie, a treść art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. wskazuje, że przedsiębiorstwa, którym przekazano świadectwa pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, są jej właścicielami i mogą je zaliczyć w poczet wypełnienia obowiązku zakupu energii odnawialnej określonego w art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne.

Według Sądu drugiej instancji przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej prawidłowo przyjęto przychód z działalności koncesjonowanej za 2005 r. Nie można zgodzić się z apelującym, że „rokiem poprzedzającym” powinien być rok poprzedni w odniesieniu do daty czynu, a nie wydania decyzji. Zdaniem Sądu drugiej instancji skoro kara pieniężna nakładana jest w formie decyzji, a od niej przysługują środki odwoławcze, należy przyjąć, że rokiem poprzednim jest rok jej wydania. Gdyby za-

miarem ustawodawcy było, aby kara pieniężna była wymierzana jako procent przychodu z działalności koncesjonowanej z roku poprzedzającego naruszenie warunków koncesji, to wówczas przepis ustawowy miałby inne sformułowanie, a także uwzględniałby sytuacje, gdy w roku poprzedzającym naruszenie jej warunków przedsiębiorca nie prowadził działalności koncesjonowanej.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła skargą kasacyjną w całości strona powodowa wnosząc o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego oraz o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i zmianę orzeczenia przez uchylenie w całości decyzji Prezesa URE z dnia 24 sierpnia 2006 r.; o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu wraz z rozstrzygnięciem o kosztach niniejszego postępowania.

Skargę oparto na podstawie dotyczącej naruszenia przepisów prawa materialnego, w ramach której zarzucono: 1) błędną wykładnię art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska, przez przyjęcie, że wskazany przepis nie reguluje kwestii wstecz związanych z przekazywaniem świadectw pochodzenia wydanych od stycznia do końca września 2005 r., a w konsekwencji niezastosowanie przepisów przejściowych przy wydaniu wyroku; 2) błędną wykładnię przepisu art. 9e ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. - Prawo energetyczne w brzmieniu w okresie od 1 maja 2004 r. do 30 września 2005 r., przez uznanie, że wskazany przepis nie odnosi się do „podmiotów wymienionych w art. 9a ust. 1 prawa energetycznego, ale do odbiorców „innych” niż wymienieni w art. 9a ust. 1 ustawy i przyjęcie, że przedsiębiorstwa ENEA SA i Koncern Energetyczny ENERGA SA nie są przedsiębiorstwami energetycznymi, zajmującymi się obrotem energii i sprzedającymi tę energię odbiorcom, którzy dokonują jej zakupu na własne potrzeby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej - mimo dokonanych ustaleń, że przedsiębiorstwa te zakupiły od powodów energię elektryczną w celu jej odsprzedaży, co skutkowało błędnym uznaniem przez Sąd, że powodowie mieli obowiązek przekazania posiadanych świadectw pochodzenia energii przedsiębiorstwom energetycznym ENEA SA i Koncernowi Energetycznemu ENERGA SA, w wyniku czego utrzymano wobec powodów wymierzoną przez Prezesa URE karę pieniężną”; 3) błędną wykładnię art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. - Prawo energetyczne, przez przyjęcie, że „rokiem poprzednim” w rozumieniu przepisu, jest rok wydania decyzji nakładającej karę pieniężną, a nie rok poprzedni w odniesieniu

do daty czynu, a w konsekwencji, że Prezes URE w sposób uprawniony, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej przyjął przychód z działalności koncesjonowanej za 2005 r. (rok poprzedni w odniesieniu do daty wydania decyzji), a nie rok 2004, który był poprzedni w odniesieniu do daty czynu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kwestionowana w skardze kasacyjnej podstawa prawna zaskarżonego wyroku (wskazane trzy z zastosowanych przepisów prawa materialnego) została w uzasadnieniu wyroku szeroko wyjaśniona. Sąd Apelacyjny przedstawił wystarczającą analizę tekstów odnośnych przepisów (interpretację „językową”), uwzględnił kontekst normatywny (interpretację systemową), a także zmiany regulacji prawnej (interpretację „historyczną”), a następnie uzyskany wynik poddał ocenie funkcjonalnej, sprawdzając w ten sposób zgodność analiz z sensem (celem) regulacji. Sąd Najwyższy stwierdza, że zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (zakwestionowana w skardze) wykładnia wskazanych przepisów prawa materialnego jest poprawna metodologicznie, a jej rezultat nie budzi zastrzeżeń. Skarga kasacyjna na poparcie zgłoszonych zarzutów nie przedstawiła żadnego przekonywującego argumentu. Skarżący zasadniczo zrezygnował z krytyki analizy funkcjonalnej wskazanych przepisów, uważając, że jej wyniki są niezgodne z dosłownym - jak określił - znaczeniem tekstów prawnych. Na takich, odnoszących się do wykładni gramatycznej zarzutach i argumentach, opiera się podstawa skargi kasacyjnej. Zarzuty te (argumenty) są bezzasadne.

Pierwszy z zarzutów skargi dotyczy art. 123 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz ustawy Prawo ochrony środowiska. Przepisu tego - należącego do kategorii tzw. prawa intertemporalnego - nie sposób zrozumieć bez uwzględnienia zmian normatywnych Prawa energetycznego, w szczególności innego określenia „świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii”. Skarżący powołuje się na zasady prawa, że „w razie wątpliwości co do czasu obowiązywania ustawy należy przyjąć, iż każdy przepis normuje przyszłość a nie przeszłość”. Jednakże Sąd w

zaskarżonym wyroku w niczym wskazanej zasady nie naruszył, natomiast trudne jest uchwycenie logicznego znaczenia wyводу argumentacyjnego skargi. Zarówno bowiem tekst przepisu jak i jego funkcjonalny sens jasno i zgodnie wskazują na to, że ustawodawca reformujący „świadczenia pochodzenia” zapewnił świadectwom dotychczasowym pełną skuteczność prawną w zreformowanym systemie z zastosowaniem do nich przepisów nowych.

Drugi z zarzutów skargi w zupełnie nieprzekonujących konstrukcjach gramatyczno-logicznych upatruje argumentacji dla tezy oczywiście nietrafnej jakoby nie było tak, jak to wynika z tekstu przepisu odczytanego z uwzględnieniem sensu unormowania, że obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się wytwarzaniem energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii do przekazania posiadanego świadectwa pochodzenia sprzedawanej energii, odnosił się do sprzedaży przedsiębiorstwom dokonującym dalszego obrotu (odsprzedaży) tej energii. Tylko takie bowiem przedsiębiorstwa energetyczne zobowiązane były do zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, a do wykazania wykonania tego obowiązku potrzebowały (jako wyłącznego dowodu) przedmiotowych świadectw pochodzenia. Natomiast podmioty nabywające energię „na własne potrzeby” (według zmienionej terminologii „na własny użytek” jako odbiorcy końcowi) nie miały i nie mają (pod rządem aktualnych przepisów) obowiązku zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii.

Wbrew skardze nie budzi także zastrzeżeń interpretacja „roku poprzedniego”, o którym jest mowa w art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego. Przepis ten określa tę przesłankę wysokości kary pieniężnej, która dotyczy sytuacji ekonomicznej ukaranego przedsiębiorcy, sytuacji uwzględniającej przychód osiągnięty „w poprzednim roku podatkowym”. Chodzi tu o określenie górnej granicy kary pieniężnej, która „nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorstwa”. Powyższa norma, co należy podkreślić, dotyczy tylko ekonomicznego aspektu kary pieniężnej i to tylko w odniesieniu do sytuacji w jakiej znajduje się ukarany przedsiębiorca. Represyjność kary ma być ustalana, a nawet miarkowana (ograniczona), sytuacją podlegającego karze przedsiębiorcy, mierzoną poziomem uzyskanego przychodu. Przyjęta w zaskarżonym wyroku wykładnia „roku poprzedniego” jako roku poprzedniego w stosunku do daty orzeczenia o karze (ukarania) jest odpowiednia do celu regulacji; chodzi przecież o uwzględnienie aktualnej sytuacji ekonomicznej ukaranego przedsiębiorcy.

Z powyższych przyczyn stwierdzając bezzasadność podstawy skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c.

=====